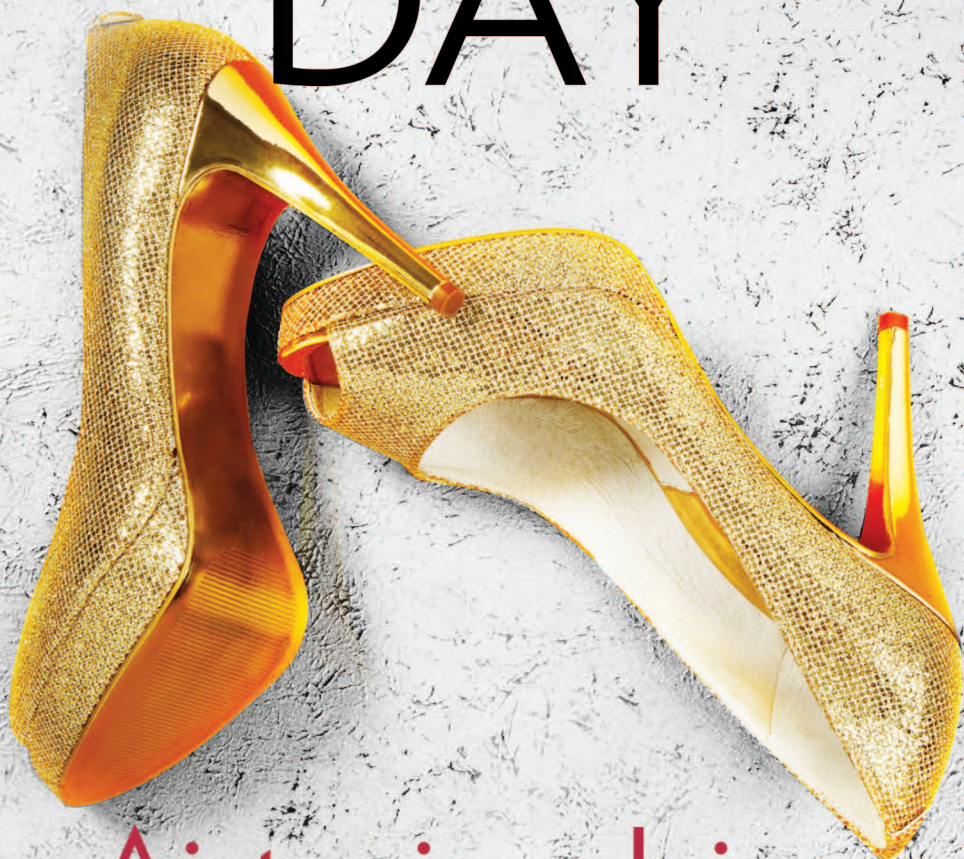

NR. 1 TARPTAUTINIŲ BESTSELERIŲ AUTORĖ

SYLVIA DAY

Aistra ir palaima

baltos lankos

SYLVIA DAY

Aistra ir palaima

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Versta iš:
Sylvia Day, *Afterburn & Aftershock*,
Harlequin, 2014

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internetu), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental.*

ISBN 978-9955-23-956-7

AFTERBURN © 2013 by Sylvia Day LLC.
AFTERSHOCK © 2013 by Sylvia Day LLC.
© Shutterstock, viršelio nuotrauka
© Inga Stančikaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

Po metų...

– Dieve, tas jaudulys, – tarė Lei, dunksėdama koja po stalu. – Niekada nenusibosta.

Išsišėpiau – per tuos mėnesius darbo drauge juo užsikrėčiau ir aš. Mudvi patyrėme daugybę pakilimų, bet šis – giedrą vėlyvo rugsėjo popietę – buvo ypatingas. Po daugelio mėnesių tobulinimo ir derėjimosi pagaliau užbaigsime sandorį, kuriuo pasivogsime dvi ryškiausias Ijano Pembrio žvaigždes. Atsigriebsime už tai, kaip anuomet jis pasielgė su Lei, ir padarysime itin gudrų ėjimą.

Lei apsirengė kaip ir pridera progai, aš taip pat. Senovinė jos Dianos fon Furstenberg suknelė buvo jai įprastos raudonos spalvos. Avėjo juodus ilgaaulius batus ir atrodė griežtai ir seksualiai. Aš pirmą sykį apsivilkau tamsaus aukso spalvos palaidinę iš rudeninės Donos Karan kolekcijos ir tiesias kelnes, kurias prie jų buvo priderinusi dizainerė. Derinys buvo madingas ir puikiai atspindėjo naująją mane – Džianą, kuri per praėjusius metus gerokai išaugo.

Nekantraudama viską užbaigti, dirstelėjau įėjimo į viešbučio barą link ir pajutau adrenalino pliūpsnį, pamačiusi, kaip, it gavę ženklą, pasirodė dvyniai Viljamsai. Brolis ir sesuo kaštoniniais plaukais ir nefrito žalumo akimis atrodė išties pribloškiamai.

Jiedu buvo puiki komanda virtuvėje – susikūrė vardą gamindami naminius pietietiškus patiekalus, pagerintus gurmaniškais ingredientais. Daili it paveikslėlis judviejų išvaizda padėjo paroduoti brangias knygas ir mielus mažyčius prieskonių indelius, bet realybė toli gražu nebuvo tokia daili. Iš tiesų jiedu vienas kito neapkentė.

Ir tai buvo lemtinga Pembrio klaida, dirbant su šiuo dinamiškuoju duetu. Jis liepė jiems susitaikyti su tuo ir eiti koja kojon, nes judviejų broliška sėkmės istorija krovė milijonus. Lei pasiūlė jiems tai, ko jie iš tiesų norėjo, – galimybę išsiskirti ir sužibėti atskirai, toliau kraunantis turtus iš apsimestinai žaismingos savo konkurencijos. Ji ketino sukurti tarpusavyje konkuruojančių virtuvių tinklą pasaulyje garsiuose lošimo namuose ir viešbučiuose „Mondego“.

– Čadai. Steise, – mudvi su Lei atsistojome jų pasveikinti. – Abu atrodo žavingai.

Dar nė nepasisveikinęs su Lei, Čadas priėjo ir pakštelėjo man į skruostą. Jis jau kurį laiką su manimi flirtavo ir tai tapo mudviejų derybų dalimi.

Prisipažinsiu, kartais man kildavo pagunda imtis kai ko daugiau nei tik flirtas, bet pagalvojusi apie jo sesers kerštą tuoj susitvardydavau. Čadas jokia būdu nebuvo šventasis, jis pasižymėjo ryškiomis ambicijomis. Bet Steisė buvo iš tiesų bjauri, o manęs ji nekentė labiau nei savo brolio. Kad ir kokia draugiška stengiausi atrodyti, ji iš pirmo žvilgsnio ėmė manęs nemėgti ir tai iš tiesų kenkė visam derybų procesui.

Aš asmeniškai įtariau, kad ji miega su Ijanu Pembriu – ar bent kadais miegojo – ir yra nelaimingai jį įsižiūrėjusi. Maniau, kad dėl to nemėgsta ir Lei, bet gal ji tiesiog viena iš tų, kurios tiesiog negali pakęsti kitų moterų.

– Tikiuosi, jūsų kambariai patogūs, – tariau, puikiai žinodama, kad tokie jie ir yra. Viešbutis „Four Seasons“ ne veltui garsėja penkių žvaigždučių reputacija.

Steisė gūžtelėjo pečiais, ir žvilgūs jos plaukai nuslydo nuo pečių. Jos veidas, nubertas žavingomis strazdanėlėmis, buvo angeliškas. Neįtikėtina, kad taip mielai ir nekaltai atrodanti mergina, kalbanti su saldžiu pietietišku akcentu, gali būti tokia pašėlusiai kalė.

– Neblogi.

Čadas užvertė akis ir atitraukė man kėdę.

– Jie puikūs. Miegojau kaip užmuštas.

– Aš ne, – niurgztelėjo sesuo ir elegantiškai tūptelėjo į kėdę. – Vis skambino Ijanas. Jis numano, kad kažkas ne taip.

Ji kreivai dirstelėjo į Lei, lyg norėdama įvertinti, kokį įspūdį padarė jos žodžiai.

– Žinoma, kad numano, – paprastai sutiko Lei. – Jis protingas žmogus. Todėl man ir keista, jog nepasistengė labiau, kad judu liktumėte patenkinti. Jis tikrai tai supranta.

Steisė papūtė lūpas. Čadas man mirkstelėjo. Paprastai mirkstelėjimui manęs nežavėjo, bet jam tiko. Tai buvo dalis berniokiško jo žavesio, sumišusio su seksualumu. Kažkas jame leido spėti, kad mentele, kuria taip įgudusiai naudojasi ruošdamas maistą, jis lygiai taip pat įgudusiai galėtų ir pliaukštelėti.

– Ijanas daug dėl mūsų padarė, – varžėsi Steisė. – Jaučiuosi jį išduodanti.

– Nederėtų. Dar nieko nepasirašėte, – tariau aš, jau išmokusi, kad atvirkštinė psichologija su tokia priešgyna veikia geriausiai. – Jei manote, kad jūsų, kaip dvynių Viljamsų, tapatybė yra potencialesnė nei Steisės Viljams, tai tikrų tikriausiai vertėtų pasikliauti instinktu. Juk tik dėl jo tiek daug ir pasiekėte.

Akies kamuščiu mačiau, kaip Lei lūpos trūkčioja, tramdant šypseną. Jos pasitenkinimas kėlė man džiaugsmą, nes juk tai ji išmokė mane beveik visko, ką žinojau apie pasipūtusių egoistų nukreipimą mums palankiausiu keliu.

– Nebūk užsispyrėlė, Steise, – sumurmėjo Čadas. – Juk žinai, kad šitas lošimo namų sandoris mums yra puikiausia galimybė.

– Taip, bet ne *vienintelė*, – paprieštaravo ji. – Ijanas sako, kad turime suteikti jam dar vieną progą.

– Pasakei jam? – susiraukęs pyktelėjo brolis. – Sumautas šūdas, tai juk ne vien tavo sprendimas! Tai ir mano sukništa karjera!

Nerimastingai dirstelėjau į Lei, bet ji tik vos pastebimai krestelėjo galva. Negalėjau patikėti, kokia šalta ir nesutrikdoma ji atrodė – juk būtent šis sandoris galiausiai išlygintų rezultatą tarp jos ir priešu virtusio jos mokytojo.

Ijano iš jos nugvelbtos Holivudo užkandinės žlugo, kai nusibodo į jas investavusioms garsenybėms ir šios nuo mokesčių imdavo slėptis kitur – ten, kur nereikėdavo rodytis asmeniškai. O du iš pagrindinių jo virtuvės šefų grįžo namo į savo gimtines, tad nuo jaunųjų dvynių Viljamsų išties daug kas priklausė.

– „Mondego“ sandoris, žinoma, priklauso išskirtinai „Savor“, – tarė Lei. – Ką jums siūlo Ijanas?

Po velnių, kas čia vyksta? Dirstelėjau į dvynius, paskui į bosę. Sutartys gulėjo mano sėkmę nešančiame krepšyje po stalu. Esame finišo tiesiojoje ir staiga svarbiausias žmogus ima trauktis.

Tik po kurio laiko supratau, kas iš tiesų sukėlė tą kūnu nuvilnijusį šiurpą. Tuo metu maniau, kad tai bloga nuojauta, mano instinktai, perspėjantys, kad sandoris buvo žlugęs dar prieš mums susėdant prie stalo.

O tada pamačiau jį.

Viskas viduje sustingo – jei nejudėčiau, gal plėšrūnas manęs nepastebėtų. Jis įžengė į barą gosliu žingsniu ir aš sugniaužiau po stalu kumščius. Ta jo eiseną buvo lengva ir sklandi, kupina pasitikėjimo savimi. Bet kartu moteriškoms smegenims kažkokiu keistu būdu signalizavo, kad tarp tų ilgų stiprių kojų slypi ginklas, kuriuo naudotis vyras tikrai moka.

Dievaži, tikrų tikriausiai moka.

Vilkėjo pilką nertinį V formos iškirpte ir kiek tamsesnes kostiumines kelnes ir atrodė kaip daug pasiekęs vyras laisvą dieną, bet aš žinojau tiesą. Džeksonas Rutledžas niekada neturi laisvų dienų. Jis iš širdies dirbo, iš širdies smaginosi ir iš širdies dulkinosi.

Drebančia ranka siektelėjau savo stiklinės su vandeniu, meldama, kad jis manęs nepažintų – merginos, kuri kadaise buvo beviltiškai jį įsimylėjusi. Atrodžiau kitaip. *Buvau* kitokia.

Ir Džeksas buvo kitoks. Lieknesnis. Tvirtesnis. Aštresniais skruostikauliais ir žandikauliu – ir dėl to tik dar žavesnio veido. Jį pamačiusi drebėdama giliai įkvėpiau – jo artumas tarsi kirto fizinį smūgį.

Tik jiems sustojus prie mūsų stalo suvokiau, kad greta jo stovi ir Ijanas Pembris.

– Kiek šansų, kad Džeksonas Rutledžas giminiuojasi su senatoriumi Rutledžu? – šilkinio, lygiu balsu paklausė Lei, mudviem įsitaisius galinėje jos samdomo automobilio sėdynėje. – Ar iš viso su bet kuriuo iš Rutledžų?

Jos vairuotojas pajudėjo nuo šaligatvio, o aš krapščiausi su planšete, kad galėčiau kaip nors pateisinti, kodėl vengiu jos žvilgsnio. Bijojau atskleisti per daug, bijojau, kad kiaurai permatančios jos akys įžvelgs, kokia esu sukręsta.

– Šimtas procentų, – tariau, įsistebeilijusi į ekraną – į pribloškiamą veidą, kurio, maniau – tikėjausi – daugiau niekada nepamatysianti. – Džeksonas ir senatorius yra broliai.

– Kokį velnią Ijanas veikia su Rutledžu?

Pati savęs to klausinėjau, kol sandoris, prie kurio taip sunkiai dirbome, mano akivaizdoje žlugo – atėjome nešinos sutartimis ir rašikliais, išėjome tuščiomis. Deja, nebepajėgiau sekti pokalbio nuo tada, kai Džeksas leido Steisei džiugiai pakštelėti jam į skruostą. Ausyse ūžiantis kraujas užgožė bet kokius kitus garsus.

Lei pirštai raudonai lakuotais nagais tyliai barbeno į paminkštiną durelių rankeną. Visur aplink mus driekėsi Manhatanas, gatvėse knibždėjo automobiliai, ant šaligatvių – žmonės. Iš požeminių metro vinguriuodami kilo garai, saulę užstojo į dangų besistiebiantys dangoraižiai, metantys ant mūsų šešėlius.

– Nežinau, – atsakiau kiek įbauginta jos, it medžiojančios tigrės, spinduliuojamos energijos. Ar Džeksonas bent nutuokia, ką išjudino, stodamas Lei skersai kelio?

– Džeksonas yra vienintelis iš Rutledžų vyrų, niekur šalyje nedirbantis politiku, – tęsiau aš. – Jis vadovauja rizikos kapitalo bendrovei „Ruthledge Capital“.

– Ar jis vedęs? Turi vaikų?

Negalėjau pakęsti, kad atsakymą į šį klausimą žinojau nė nepatikrinusi.

– Ne ir ne. Mėgaujasi laisve. Labai. Viešumoje mėgsta kilmingas šviesiaplaukes, bet reikalui prispyrus neatsisakys pasivartyti ir su kuo nors... labiau rėžiančia akį.

Negalėjau neprisiminti, kaip kadaise mane apibūdino Džeksono pusbrolio žmona Alison Kelsi. *Tu režė akį, Džiana. Vyrukai mėgsta dulkinti ryškias moteris. Jaučiasi it dulkintų pornografinių*

filmų žvaigždę. Bet tai galiausiai juos ir atstumia. Pasimėgauk, kol gali.

Melodingas Elison balsas ir negailestingi žodžiai, aidintys mintyse, priminė, kodėl tiesinau tamsius, natūraliai banguotus plaukus ir lioviausi klijuotis dirbtinius nagus ir darytis prancūzišką manikiūrą, kuris darė mane per daug seksualią. Niekaip negalėjau pakeisti savo genų, pernelyg dosniai apdovanojusių užpakaliu ir papais, bet šiaip stengiausi išsilaikyti liekna – tik taip galėjau atrodyti elegantiškai, o ne rėžti akį.

Lei griežtai pažvelgė į mane.

– Ir visa tai sužinojai penkias minutes paieškojusi?

– Ne. – Atsidusau. – Sužinojau tai penkias savaites praleidusi jo lovoje.

– Šit kaip. – Tamsios jos akys gyvai sužibo. – Tai štai kas jis. Na, man ką tik pasidarė įdomu.

Visą likusią kelionę atgal į biurą laukiau, kol Lei pasakys, kad interesų konfliktas sukels bėdų. Beviltiškai ieškojau būdų nuleisti tai niekais.

– Nebuvo nieko rimta, – pasakiau jai, liftu kylant aukštyn. *Na, bent jau ne jam...* – Greičiau lyg ilgesnis vienos nakties nuotykis. Nemanau, kad dabar jis iš viso mane pažino.

Ir, dievaži, kaip tai gėlė. Jis į mane nė nepažvelgė.

– Tu ne iš tų, kurias vyrai pamiršta, Džiana. – Lei atrodė susi-mąščiusi. – Manau, galime tai apeiti, bet ar tu tam pasirengusi? Jei tai tau bus per daug asmeniška, turime aptarti tai dabar. Nenoriu versti tavęs jaustis nejaukiai. Nenoriu ir rizikuoti savo darbu.

Pirmas impulsas buvo meluoti. Troškau, kad Džeksas man reikštų tiek mažai, kiek jam reiškiau aš. Bet pernelyg smarkiai gerbiau Lei ir savo darbą, kad leisčiau sau būti nenuoširdžiai.

– Nesu jam abejinga.

Ji linktelėjo.

– Matau. Džiugu, kad esi atvira. Kol kas lik prie šio projekto. Išblaškysi Rutledžą, o mums to reikia. Be to, tu mano koziris su Čadu Viljamsu. Jam patinka su tavimi dirbti.

Prataisai, su palengvėjimu atsidusau. Dėl Džekso ji klydo, bet nežlugdysiu savęs tai minėdama.

– Ačiū.

Išėjome iš lifto savo aukšte ir buvome įleistos pro stiklines duris. Sekretorė Lakonė pažvelgė į mane pakeltais antakiais – aki-vaizdžiai pajuto mūsų susierzinimą. Turėjome grįžti triumfuodamos, o ne nusivylusios.

– Ar turi minčių, kodėl Rutledžas staiga galėjo susidomėti restoranų verslu? – savo kabinete Lei grįžo prie ankstesnio savo klausimo.

– Jei reikėtų spėti, sakyčiau, kad vienas iš Rutledžų buvo Pembrui skolingas paslaugą. – Tokia jau ta Rutledžų šeima. Tarpusavyje jie bendradarbiavo glaudžiai kaip vienos rankos pirštai ir nors Džeksas nebuvo politikas, žaidimą vis vien žaidė.

Lei pasuko tiesiai prie savo stalo ir atsisėdo.

– Teks išsiaiškinti, kokia jam iš to nauda.

Jos balse nuskambėjo susierzinimo gaidelė – puikiai ją supratau. Įjanas Pembris jau daugybę metų įvairiausiai būdais kenkdavo Lei, bet ji laukė tinkamiausio meto – tai buvo tikras kantrybės išbandymas, kuris – kaip Lei ir pripažino – padėjo jai tapti geresne verslininke. Ji buvo pasiryžusi įrodyti, kad paskutinę jo išdavystės pamoką išmoko puikiai, o aš buvau pasiaukojusi jai padėti.

– Gerai. – Iš dalies supratau ir jos jausmus. Vis dar pykau dėl to, kad atsigulčiau į lovą su Džeksu. Žinojau, kas jis, žinojau jo

reputaciją, bet maniausi esanti pakankamai patyrusi, kad galėčiau su juo susiremti.

Dar blogiau, apgaudinėjau save, svaičiodama, kad jam rūpiu. Jis gyveno Vašingtone, aš – Las Vegase. Penkias savaites jis kiekvieną savaitgalį, o kartais ir darbo dieną, atskrisdavo su manimi pasimatyti. Kartojau sau, kad toks gražus ir seksualus vyras, kaip Džeksas, šitaip nesivargintų vien tam, kad įsitemptų mane į lovą.

Nepagalvojau apie tai, koks jis turtingas. Toks turtingas, kad pasismagintų skrisdamas į kitą šalies kraštą vien tik dėl gero užpakalio, ir toks atsargus, kad įvertintų tai, jog visai nederama jo meilužė yra toli tiek nuo visuomenės, tiek ir nuo jo šeimos akių.

Ant mano stalo suskambo telefonas, tad išskubėjau iš Lei kabineto atsiliepti. Mano darbo vieta buvo tuoj už jos durų, taigi buvau paskutinė kliūtis, skirianti lankytojus nuo susitikimo su ja.

– Džiana, – ragelyje pasigirdo greiti ir glausti Lakonės žodžiai, – vestibulyje Džeksonas Rutledžas, nori susitikti su Lei.

Išgirdus jo vardą suspurdėjo širdis. Nekenčiau to.

– Jis čia?

– Ką tik pasakiau, – paerzino ji.

– Tegul pakyla. Tuoj ateisiu palydėti jo į konferencijų salę. – Atsargiai padėjau ragelį atgal į vietą ir grįžau į Lei kabinetą. – Ne-trukus pasirodys Rutledžas.

Jos antakiai pakilo.

– Ar Ijanas su juo?

– Lakonė nesakė.

– Įdomu. – Ji dirstelėjo į deimantais inkrustuotą laikrodį ant riešo. – Beveik penkios. Gali likti ir dalyvauti susitikime su Rutledžu arba eiti namo – tau rinktis.

Derėtų likti. Jau ir taip jaučiau, kad, šitaip persigandusi viešbu-tyje „Four Seasons“, praradau pozicijas. Buvau pernelyg priblokšta

netikėto Džekso pasirodymo, kad susivokčiau, kaip pasikeitė dvy-
nių Viljamsų padėtis. Deja, dabar jaučiausi ne ką geriau.

– Gal geriau tuo metu susisieksiu su Čadu, – pasiūliau. – Pa-
mėginčiau perprasti jo nuotaiką. Žinau, norėjome nusičiupti abu
dvyinius, bet net jei gausime tik vieną, vis vien gerokai pakenksi-
me Pembriui.

– Geras planas. – Ji nusišypsojo. – Rutledžui išeis į naudą ge-
riau su manimi susipažinti, ar ne? Jei Ijanas leido jam suprasti,
kad esu lengvatikė, būtų protinga įrodyti, kad taip nėra.

Kone nusišypsojau, įsivaizdavusi kaktas surėmusius Džekšą ir
Lei. Jis buvo pernelyg įpratęs prie jam po kojomis krintančių mo-
terų – tiek dėl įstabios išvaizdos, tiek ir dėl pavardės, kuri Ameri-
koje prilygo karališkai.

– Pasikalbėjusi su Čadu, kiek pasiknaisiosiu, – atatupsta išėjau
iš kabineto, – gal užčiuopsiu ryšį tarp Pembrio ir Rutledžų.

– Gerai. – Ji sunėrė pirštus ir, pasidėjusi ant jų galiukų smak-
rą, mane nužvelgė. – Atleisk, kad klausiu, Džiana, bet ar mylėjai
Džeksoną?

– Maniau, kad abu mylėjome vienas kitą.

Lei atsiduso.

– Norėčiau, kad šios pamokos moterims netektų išmokti skau-
džiuoju būdu.

Pasukau į vestibulį, rankose spausdama iš stalčiaus pasičiuptą rankinę it talismaną, nugabensiantį mane tolyn nuo Džeksono, jam dar nespėjus susiprasti, kas esu. Atrodė, einu visą amžinybę.

Buvo sunku pripažinti, kad jis vis dar šitaip stipriai mane veikia. Juk mano gyvenime tebuvo labai trumpai. Nuo tada turėjau du kitus meilužius ir maniau, kad jų pamiršau.

Pasukusi už kampo, pamačiau ją nužiūrinėjant geriausiai paroduodamų mūsų kulinarinių knygų kolekciją ir man atėmė amą. Jo aukštą, galingą stotą tobulai pabrėžė meistriškai pasiūtas kostiumas – negalėjau praleisti pro akis tokio pagarbos Lei ženkle. Gyvai niekada nemačiau jo apsirengusio taip dalykiškai. Susipažinome – iš visų įmanomų vietų – bare. Buvau atėjusi su keliais klasės draugais, o jis dalyvavo bernvakaryje.

Turėjau suprasti, kad geruoju tai nesibaigs.

Bet, dievaži, jis atrodė didingai. Tamsūs plaukai buvo apkirpti trumpai šonuose ir užpakaly, kiek ilgesni viršuje. Rudos akys tokios tamsios, kad kone juodos. Apsuptos vešlių blakstienų, žvelgė nenumaldomu žvilgsniu. Nejau išties kažkada maniau, kad jos šiltos ir švelnios? Mane apakino tos goslios, jausmingos lūpos ir padykusios duobutės. Džeksonas Rutledžas tikrai nebuvo švelnus. Jis buvo griežtas ir viskuo persisotinęs vyras, nepažįstantis gailėsčio.

Jis nuo galvos iki kojų nužvelgė mane artėjančią lėtu, įdėmiu žvilgsniu – man net kojų pirštai užsiritė.

Buvo pagarsėjęs moterų žinovas. Tikinau save, kad galėčiau būti bet kas ir vis tiek nusipelnyti tokio žvilgsnio, bet tai netiesa. Kūnas jį prisiminė. Prisiminė jo prisilietimą, jo kvapą, jo odą prie mano odos...

Sprendžiant iš jo žvilgsnio, jam kraują kaitino tie patys prisiminimai.

– Sveiki, pone Rutledžai, – dalykiškai pasisveikinau aš, nes jis vis dar neišsidavė mane atpažinęs. Kiekvieną žodį tariu atsargiai, suvaldytu, nesavu balsu. Paprastai man nebereikėdavo jaudintis, kad neprabilčiau su Bruklino akcentu, bet per jį kone pamiršau pačią save.

Kone pamiršau viską.

– Panelė Jeung pasirodys po akimirkos, – tęsiau, sąmoningai sustojusi už kelių pėdų nuo jo. – Palydėsiu jus į konferencijų salę. Gal galėčiau pasiūlyti vandens? Kavos? Arbatos?

Jo krūtinė pakilo nuo gilaus atodūσιο.

– Nieko, ačiū.

– Tuomet eime štai čia. – Praėjusi pro jį, prisiverčiau įtemptai šyptelėti Lakonei. Užuožčiau jį, užuožčiau tą subtilų bergamočių ir prieskonių aromatą. Jutau jo žvilgsnį, klaidžiojantį mano nugara, užpakaliu, kojomis. Tai privertė mane pernelyg stipriai susitelkti į savo eiseną ir pasijusti nejaukiai.

Jis nepratarė nė žodžio, o aš bijojau kalbėti, gerklė buvo per sausa, kad galėčiau šnekėti normaliai. Jutau siaubingą ilgesį, kone beviltišką troškimą paliesti jį taip, kaip liesti kadaise turėjau teisę. Sunku net patikėti, kad jis buvo mano lovoje. Buvo manyje. Kaip galėjau turėti drąsos susidėti su tokiu vyru?

Pajutau palengvėjimą, pagaliau mums pasiekus konferencijų salę, ir suėmusi palaimingai šaltą durų rankeną ją nuleidau.

Jo kvapsnis švelniai nuvilnijo mano ausimi.

– Ar ilgai dar apsimetinėsi, kad manęs nepažįsti, Džia?

Išgirdusi vardą, kuriuo mane vadino tik jis, užsimerkiau.

Atidariusi duris, žengiau vidun, bet rankenos nepaleidau, kad nesudaryčiau klaidingo įspūdžio, jog žadu likti.

Jis priėjo tiesiai prie manęs ir sustojo kaktomuša. Buvo kiek daugiau nei visa galva aukštesnis, nors avėjau aukštakulnius. Rankas buvo susikišęs į kišenės, galvą palenkęs virš manęs. Įsibrovė į asmeninę mano erdvę. Per daug intymiai. Per daug familiariai.

– Prašau atsitraukti, – tyliai tariau.

Jis pajudėjo, bet ne taip, kaip norėjau. Dešinė jo ranka išsmuko iš kišenės ir nusileido mano dilbiu iki riešo. Per tamsiai mėlyno šilko palaidinę jutau jo prisilietimą, ir, ačiū Dievui, kad ilgos rankovės paslėpė pašiurpusią odą.

– Tu taip pasikeitei, – sumurmėjo jis.

– Žinoma. Tiek, kad iš karto manęs nepažinai.

– Jėzau. Manai, nežinojau, kad tai tu? – Jis nusisuko, bet poveikio tai nesumenkino. Vaizdas iš nugaros buvo toks pats įspūdingas, kaip ir iš priekio. – Niekada negalėjai nuo manęs pasislėpti, Džia. Ir aklas tave pažinčiau.

Iš nuostabos ir sąmyšio kurį laiką stovėjau be žado. Akimirksniu iš tolimų ir dalykiškų virtome į deginamai artimus.

– Ką čia veiki, Džeksai?

Jis priėjo prie lango ir pažvelgė į Niujorką. Netoliese žalia dėmė švietė Centrinis parkas, jau paliestas rudeniško raudonio ir geltonio – spalvų sprogimas betono džiunglėse.

– Pasiūlysiu Lei Jeung bet ką, kad ji persikeltų žaisti į kieno nors kito žaidimų aikštelę.

– Nepavyks. Tai asmeniška.

– Verslas neturėtų būti asmeniškas.

Nekantraudama pasprukti ataturpsta žengiau slenksčio link. Konferencijų salė buvo didelė ir erdvi, vienoje jos pusėje nuo grindų iki pat lubų driekėsi langai, kitoje – skaidrus stiklas. Abi priešingos sienos buvo raminamos žydros spalvos, dešinėje pui-kavosi pilnutėlis įvairiausių gėrimų baras, kairėje – didžiulis ekranas. Bet kambaryje vis vien dominavo Džeksas ir aš pasijutau įkalinta.

– Nieko nėra asmeniško, ar ne? – tariau, prisiminusi, kaip vieną dieną jis tiesiog nepasirodė. Nepasirodė daugiau niekada.

– Tarp mūsų viskas buvo asmeniška, – tarė jis žemu kimiu balsu. – Kadaisė.

– Ne, nebuvo. – *Tik ne tau.*

Jis staigiai atsisuko ir aš atsargiai žingtelėjau dar žingsnį atgal, nors mudu ir taip skyrė visas kambarys.

– Vadinasi, jokio pykčio. Gerai. Nėra priežasties nepratęsti to, ką kažkada baigėme. Mano susitikimas su Jeung ilgai netruks. Kai baigsiu, galime grįžti į mano viešbutį ir prisiminti senus laikus.

– Eik velniop, – neišlaikiau.

Jo lūpose sušvitus šypsena pasirodė ta saldi duobutė. Ak, kaip ji jį keitė, kaip tas berniukiškas žavesys gožė jame slypintį pavojų. Nekenčiau tos berniukiškos duobutės ir drauge ją dievinau.

– Na va, – tarė jis su pergales gaida, kurios su niekuo nesu-painiosi. – Buvai kone įtikinusi mane, kad mano pažinotos Džios nebėra.

– Nežaisk su manimi, Džeksai. Tau tai nedera.

– Noriu, kad atsidurtum po manimi.

Žinojau, kad jei tik atversiu duris, jis tai ištars, bet turėjau tai išgirsti. Turėjau išgirsti kiekvieną žodį. Užsiimdamas seksu jis

buvo atviras, geidulingas ir natūralus kaip gyvūnas. Dievinau tai, nes su juo ir pati tokia buvau.

Godi. Nepasotinama. Niekas kitas nevertė manęs jaustis taip gerai.

– Su kai kuo susitikinėjau, – pamelavau.

Iš pažiūros jis nė nemirktelėjo, bet kažkodėl susidariau įspūdį, kad pataikiau į skaudžią vietą.

– Su tuo Viljamsu? – paklausė pernelyg nerūpestingai.

– Sveiki, pone Rutledžai, – tarė Lei, įsklendusi į kambarį su savo „Jimmy Choo“ firmos aukštakulniais žudikais. – Leisiu sau manyti, kad ši staigmena bus maloni.

– Gali tokia būti. – Jam nukreipus į ją visą dėmesį, pasijutau paleista.

– Paliksiu jus dirbti, – tariau išeidama. Lei pagavo mano žvilgsnį ir aš supratau tylią žinią. Netrukus pasikalbėsime.

Į Džeksą nė nežvilgtelėjau, bet vis vien tokią pat žinią gavau ir iš jo.

Vos praėjusi pro apsaugą vestibulyje, paskambinau Čadui Viljamsui.

– Labas, – pasisveikinau, išgirdusi takų pietietišką jo balsą. – Čia Džiana.

– Tikėjau, kad paskambinsi.

– Ar turi vakarienės planų?

– Em... galiu juos pakeisti.

Nusišypsojusi pajutau kaltės dūrį dėl to, kad kažkas liks ant ledo, bet gera pasimėgauti šitokiu savo savimeilės paglostymu. Mano saviklio va po susitikimo su Džeksu buvo smukusi.

Iš galvos neišėjo, koks jis buvo anuomet. Žvitrus, erzinantis, prieraišus. Užsimerkusi vis dar jaučiu, kaip jis prieina man už

nugaros ir patraukęs plaukus prispaudžia dailias lūpas prie sprando. Vis dar girdžiu, kaip būdamas manyje jis vaitoja mano vardą, lyg malonumas būtų nepakeliamai stiprus.

– Džiana? Tu vis dar čia?

– Taip, atleisk. – Ėmiau traukti segtukus iš elegantiškos šukuosenos, kad ištiesinti plaukai imtų laisvai kristi. – Žinau žavingą italų restoranėlį. Jaukų. Neįpareigojantį. Puikus maistas.

– Štai tau ir pasimatymas.

– Užsakysiu mašiną. Galiu paimti tave už penkiolikos minučių. Tinka?

– Lauksiu.

Man privažiavus, Čadas, kaip ir buvo sakęs, jau laukė ant šaligatvio. Vilkėjo laisvus juodus džinsus ir tamsiai žalius marškinėlius ilgomis rankovėmis, puikiai derančius prie jo akių, avėjo aulinius batus. Atrodė kuo puikiausiai.

Jis žengė taksi automobilio link, bet, pro šalį pralėkus motociklininkui, nusikeikęs atšoko.

– Kristau visagali, – sumurmėjo, įsitaisęs greta manęs. Automobilui įsiliejus į piko valandos eismą, atidžiai mane nužvelgė. – Oo, išleisti plaukai. Tau tinka.

– Ačiū. – Prireikė laiko priprasti juos visada susisegti. Jie buvo tokie stori ir sunkūs, kad nuo svorio įskausdavo galvą... kaip ir šią akimirką.

– Na, – pradėjau aš, – turiu prisipažinti.

– Tikiuosi, bus nuodėminga.

– Em, ne. Vežuosi tave į savo tėvų restoraną.

Jo antakiai pakilo.

– Vežiesi supažindinti mane su savo tėvais?